

BİR 22 ŞUBAT GÜNÜ

Bugün 22 Şubat. Şubatın 22'si. Serin ve yağışlı bir gün. Yer Samsun. Oysa bir 22 şubat gibi yine hava serin ve yağışlı idi. Ankara'nın göz görmeyen kirli havasından sonra cennet gibi gelmişti. Yer Adana. Adana o kış çok yağış aldı.

Sabah ezanı ile Seyhan kenarındaki garaja iniş. Sabahı beklerken Seyhan kenarında taş köprüye kadar yürüyüş. Ankaradan sonra serinde serin ve de bol oksijeni sindire sindire içe çekiş. O sabahı unutmak zor.

Talebeliğimizde Ankara'ya giderken Adana'dan gelir geçerdik. Şairin İstanbul dönüşü gibi bende Adana'ya dönüşü severdim. O zaman otobüs firmaları, Gazanfer Bilge, Çayırovası, Adana Seyahat ile gider gelirdik. Garaja iner, genellikle akşam biner sabah erken inerdik.

Sabah ışıkları güneşin vuruşu, kışta olsa ılık, yumuşak ve nemli havası Ankara'dan sonra ilaç gibi/ kurtarıcı gibi gelirdi. Kadirli minibüslerini beklerken taşköprüye doğru, sahil yürüyüşünü unutmak olur mu? Ankara da paltolu iken burada gömlekle gezmek. Sonraları da hep duydum. Gölekle gezdi mi Adana'ya yaz geldi derler.

İşte her 22 şubatta bir hikaye. Yaşanmışlıklar üzerine. O sebeptendir bu gün iyice yer eder zihnimde.

Vilayet binasının kocaman kapısından içeri giriş. İki başlı merdivenden çıkış. Binaya, insanlara, heyecanlı, ürkek bakışlar. İlk resmi karşılanış ve görüşmeler.

Her ilkin, ilk karşılaşacağı duyacağı Nasihat. Tahmin ediyorum en çok bu Osmanlı binasında, yüksek kapılı, yüksek tavanlı odaların da nasihat aldım. Bir gün geldi ki sıra bana geldi nasihat vermede.

Dedem Adana bereketli şehir derdi. Ondan Adana hikayelerini duya duya bu şehre meftun olmuştum.

Yeme içme bol. İnsanlar cömert. Her yerde her zaman ikram.

Her gün taş köprüden geçiş. Seyhan coşkun, kabarık sularını seyrederken filozofun " Sular köprünün altından bir kere akar" demesini hatırlayış. Acaba filozof sözünü, bu taş köprüde mi söylemiş. Bilinmez. Bildiğim taş köprüde duran, el avuç açan insanlar. Her bozukluğum taş köprüde bitmiştir. Düşünürdüm. Seyhan'ın sazağında köprünün üzerinde ayazı yiye yiye niye dururlar ?Sonra hayat öğretti ki " ne yaparsan yap köprü başlarını tutmalı. " Avuç açanlar ta o zaman bunu biliyorlarmış, Soğuğa rağmen üşüye üşüye duruyorlarmış. Kazanıyorlarmış da. Ama geçen bu zaman da bir köprü başını tutmayı bildiğim halde tutamadığıma hala hayıflanıyorum.

Köprüden geçerlerken ya o sızlanışım. Dedem ve amcası bu köprüden şehre geçerken işgal yıllarında başına gelenler. Dedemin dudakları titreye titreye anlatırdı. Dedemin dudakları

titreye titreye amcasına şehadetine anlatışı. Aynı duygular içinde dudaklarım titreye titreye köprüden acaba nerde, ne şekilde, ne zaman gibi şaşkın arayışlarla baka baka köprüden geçtiğimi hatırlayış. Taş köprü o gün, bu gün o yükü omuzlarımıza yükledi de yükledi.

Onun için Adana, hatıralarımızda, dudaklarımızı titreten, içimizi sızlatan bir acı olarak yaşayıp durur.

İlk gün 22 Şubat günü. Sayılı gün çabuk geçermiş. Adana da o kış bol bol üşüdüğümü hatırlarım. İki kişilik tek bekar odası. Abim Hasan ile ben. Basit bir elektrik ısıtıcısı. Açınca az olsa da ısıtan, kapatınca buza kesen güneş görmez oda. Cabbar amcanın üç odasından biri. Onlarda iki odada beş çocuklu. Avlu içinde. Her akşam beraber bir aile olduk. Murat, yıllar sonra Valilikte odam gelince ikimizde bıraktığımız anılardan kalan izleri anışlarımız. İkimizde sızlayış. Dudak titreyişler. Gözlerde doluluk. Orta okula giden murat büyümüş, kocaman adam olmuş. Karşında bir Avukat.

Adana ya bilerek isteyerek gelmiştim. Kaderimin bundan sonrası bu şehirde başlayacağını bile bile. Nitekim kaderin at dediği adımlar burda atılıdır. Kaderimiz, gönlümüz, aklımız, aile bağlarımız, dostluklarımız bu şehirde temellerini attılar.

Bir 22 Şubat günü. Hava serin ve yağışlı. Her yer ıslak. Yağmur, serinlik, insana derinlik katarmış. Çukurova romanlarında öyle yazardı. Kader aynı ağlarını bize de ördü de ördü.

Bir 22 Şubat günü ne yaşanırsa yaşansın Adana'yı hatırlayış. İlk, ilklerin başlangıcı, ilklerin habercisi.